

Publicerad 2017-03-07 20:03 av Nina Warglycke

Del två i serien "I mörkret hos dig"

I mörkret hos dig - Jag är mörkret som leder dig... - del 2

Här sitter jag i det djupa mörkret och gissar hur omvärlden ser ut. Genomskinlig i mörkret är jag och genomsynlig som glas, men inte skör som glas. Mina ögon är vidöppna och seende men ser inget ändå.

I mörkret är alla katter grå heter det ju men jag ser inga grå katter, ser inte en enda katt i någon annan kulör heller. Här är så mörkt, djupt mörkt. Det kan skönjas ett litet ljus mycket långt borta i en annan dimension men det är en hel ocean av mörker att simma över innan jag kommer till ljuset på andra sidan.

Jag är mörkret som leder dig till ljuset och jag skall guida dig till andra sidan.

Därom råder inget tvivel, jag har fått klarhet.

Det råder däremot viss förvirring och förtvivlan då vi står på ruinens brant och tittar neråt. Där kan vi skönja slutet på allting, slutet på livet och slutet på världen.

Även slutet på himlen kan vi se från vår mycket utsatta position på ruinens brant.

Tittar vi i stället uppåt kan vi se en svagt självlysande fjäril. Får en vision om fjärilen och att den ska leda oss rätt. Hoppet stiger återigen hos oss och vi återfår tron på att det ljusnar och att vi kommer att kunna flyga. Vi ser ljuset i slutet på mörkret, mycket långt där borta i en annan dimension.

Vad ingen utom jag vet är att man inte kan orientera sig speciellt bra i mörkret utan instrument. Och instrument finns inga i denna mörka sfär.

I mörkret finns det massor med mellanlagrade själar som bara väntar på att komma till återanvändning. Väntar och väntar på att få susa ned till jorden och installera sig i hjärtat på en precis nyavlad liten människovarelse och växa sig stor.

Kanske kan det människobarnet bli landets nya statsminister vars själ tidigare levde på sjuttonhundratalet som dräng i smuts, fattigdom och elände. Eller den mycket gamle krigarkungens själ som återföds till en enkel arbetare eller en utvecklingsstörd stackare som ingen har förbarmande med. Själarne surrar hoppfullt omkring som eldflugor i mörkret ivrigt sökande efter lämplig nyavlad liten mänsklig varelse.

Där jag nu står på ruinens brant provar jag mina nyfunna vingar. Försiktigt och tveksamt rör jag på dem för att inte ni andra ska bli misstänksamma.

I natt när jag skulle sova ensam i mitt mörker fann jag dem. Trodde först att det var madrassens dun som ramlat ut ur bolstret, men efter en stunds famlande med händerna runt omkring upptäckte jag att det var vingar som vuxit ut på min rygg. Mjuka fina varma änglavingar. Vingar som skulle kunna ta mig till

förlossningen från detta mörker.

Hela den första natten med mina nya vingar låg jag och smekte dem och tänkte på hur jag skulle lösa problemet med mörkret.

Mycket långt borta i en annan värld ser jag ljuset som jag strävar efter. När jag har blivit ensam med alla glimmande sökande själar ska jag prova mina vingar lite bättre. Har provat så pass att jag vet att det kan bära mig och har även provat på att sväva en liten stund. Det var ljuvligt.

För att inte gå i atomer av otålighet över min belägenhet i mörkrets palats vid ruinens brant provade jag mina vingar lite då och då. Krockade visserligen med de själar som svirrade omkring likt eldflugor men dessa krockar var milda och gjorde ingen av oss illa.

Jag tänker på ljuset... det allt uppfyllande ljuset. Men tankar gör inget mörker ljusare.

Tankar kan tvärtemot göra det mörkare och svårare.

Balanserande på ruinens brant och med allt svårare att andas mörkret tvekar jag att helt lita på mina vingar... Tvekar att kasta mig ut i det okända ogenomskinliga mörkret och ta de första egentliga vingtagen för egen maskin. Tvekan föder stark rädsla att misslyckas och jag darrar. Det är ingen kyla i mörkret så darrningarna kommer sig enbart av rädsla att ta det första taget med vingarna och helt lita på dem

Utlämnad åt mig själv och det ytterst kompakta mörkret kan jag till slut fatta ett beslut att åtminstone prova om min teori om vingarna stämmer. Utan instrument att navigera efter i mörkret måste jag till slut slänga mig ut och lita på mina nya ovana vingar.

Med uppbådande av mina sista krafter gör jag slag i saken och kastar mig handlöst ut i mörkret. Det får bära eller brista. Jag faller och faller innan jag ändå kommer på att jag ska använda mina vid det här laget helt utvuxna vingar. Vingarna som är nästan lika långa som jag själv är. Jag kan känna en liten strimma av hopp... en liten ljusning.

Jag känner att det händer något inombords... blir ett annat ljus i själen. Kanske en liten vibration kan förnimmas. Mörkret smeker mina vingar och jag svävar utan att falla ner och förgöras nedanför ruinens branter. Jag svävar och svävar och allt känns nu som det har någon mening. Jag seglar med mjuka vingslag mot den ljusa prick jag sett tidigare och som jag gissat leder till friheten.

För varje vingslag kan jag nu se hur vingarna glöder svagt och jag ser ljuset, känner ljuset, mer och mer. Det djupa och mjuka mörkret viker men finns fortfarande kvar. Ljuset blir sakta starkare och jag glöder milt, glöder mer och mer av ett vänligt ljus. Mörkret håller på att tappa greppet om mig med sina långa smala fingrar och jag lyser som en fackla, en flygande fackla.

Ljuset uppfyller mig... mer och mer. Ljuset i den andra dimensionen.

Jag lyser milt och vänligt...

jag lyser upp din stig...

jag är nu en vacker lampa på din gata och ljuset från mig faller över dig på din väg hem genom natten i decembers stilla vackra snöfall. På din väg under mitt lampsken passar jag på att smeka dig ytterst försiktigt över kinden med min fortfarande mjuka och varma vinge.

Förundrad känner du på din kind och undrar vem det var som smekte den. För det finns ju ingen annan ute denna snöiga julaftonsnatt.

I min upphöjda position följer jag dig med blicken så långt jag kan se.

© Nina 2003-05-19

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nina Warglycke med Poeter.se id #7699 innehar upphovsrätten